

saavidt som der staar: „hvorhos samtlige Brænderi-
redskaber konfiskeres“. Det kan ikke klart ses,
om dette skal ske først, naar Manden er straffet
tre Gange, eller ogsaa første Gang. Vi ere gaaede
ud fra, at han i alle Tilfælde maatte finde sig i,
at Brænderiredskaberne konfiskeres, og vi have
søgt at gjøre det tydeligt ved i Vædringsforslaget
udenfor Betænkningen at foreslaa, at det skulde
hedde: „hvorhos i alle Tilfælde samtlige
Brænderiredskaber konfiskeres“. — Den For-
andring, som er foreslaaet i § 39, er en lige-
frem Følge af de Vædringsforslag, som ere
stillede med Hensyn til de Brænderier, som ere
underkastede Udbyttebestatning. Ligeledes ere Væ-
dringsforslagene Nr. 34 og Nr. 35 en Følge af
tidligere Vædringsforslag. — Vi have dernæst til
§ 45 tilladt os at foreslaa en Forhøielse af
Mulkterne, der for alle ikke særlig lovbestemte Til-
fælde kun kunne idømmes indtil 50 Kr. Det fore-
kommer os noget lavt i Betragtning af, at det
ikke blot er for en enkelt Forseelse, men for mange
gjentagne Forseelser. For at man kan have det
fornødne Spillerum til at straffe gjentagne For-
seelser høiere, have vi foreslaaet 50 forandret til
200. I § 46 foreslaas en Indskrænkning med
Hensyn til Brændevinsbrænderens Ansvar, som jeg
tidligere har antydet. Naar der staar: „Alle
Bøder efter denne Lov tilsvares af Brændevins-
brænderen“, gaar det for vidt; thi hvis f. Ex. Told-
opsynet eller andre Uvedkommende bestabige
Maalere eller foretage nogen af den Slags Hand-
linger, vilde det dog være besynderligt, om Brænde-
vinsbrænderen skulde tilsvare det. Vi have der-
for indskrænket det til: „Bøder efter denne Lov
tilsvares af Brændevinsbrænderen, medmindre han
godtgjør, at den strafbare Handling ikke kan til-
regnes ham selv eller hans Folk“; thi i saa Til-
fælde maa han være angerløs. Ved Siden deraf
straffes Folkene ved Delagtighed med den Straf,
som den gjældende Ret hjemler. I § 48 have
vi foreslaaet en lignende Tilføielse til Lovforslagets
Bestemmelse om Straffen for urigtig Angivelse til
Udførselsgodtgjørelse til Lab for Statskassen, idet
vi have foreslaaet følgende Tilføielse „forsaavidt
den Angivende ikke godtgjør, at den er ham og
hans Folk utilregnelig“. — I § 49 have vi fore-
slaaet udeladt det første Stykke, fordi det dels er
overflødig, dels urigtigt. At Bøderne behandles
efter Lov af 15de Februar 1866, er Noget, som
ikke behøver at siges. Naar der tales om Ud-
pantning, er det i Strid med Loven af 16de
Februar 1866, som netop hjemler, at den Slags
Bøder ikke kunne udpantes, saaledes at altsaa disse
Bestemmelser maa udgaa. — Endelig i det sidste
Stykke af § 49 er der gjort en Forandring, idet
det nemlig efter Lovforslaget hedder: Det staar
dog stedse Brændevinsbrænderen eller anden Ved-
kommende frit for, inden 4 Uger fra den Tid,
Opdagelsen har fundet Sted, at forlange de paa-

gjældende Sager undergivne Domstolenes Afgjø-
relse“. Vi have ment, at han i alle Tilfælde
maatte kunne indhente administrativ Afgjørelse og
først derefter bestemme sig, om han vil gaa til
Domstolene eller ikke. Men da det ikke er givet
— om end vi paa ingen Maade ville gaa ud fra, at
der ikke findes den allerhurtigste Expedition i Mini-
steriet Sted — da det dog jo kan tænkes, at de 4 Uger
ikke ere tilstrækkelige, have vi ment, at det vilde
være sikkrere istedetfor „4 Uger fra den Tid, Op-
dagelsen har fundet Sted“ at sætte „14 Dage,
efterat Toldbestyrelsens Resolution er bleven ham
meddelt“. — Endelig have vi foreslaaet at for-
andre Bestemmelsen i § 50, som jo i den Skik-
kelse, hvori den foreligger, dels er uforkert affattet,
dels er ufuldstændig, forsaavidt den kun siger, at
Bøderne deles mellem Anholderen og Angiveren.
Dette Ord „Anholderen“ har slet ikke Noget her
at gjøre. Det kommer kun frem, hvor der er
Spørgsmaal om Anholdelse af tolkpligtige Varer.
Men dernæst have vi ment, den dels maatte i
Reglen suppleres med det Tilfælde, at der ingen
Angiver er, og dels at der maatte gives nærmere
Regler om, hvorvidt Toldopsynet skulde have det
Øvrige, eller hvorvidt det efter Omstændighederne
ikke skulde have det. Dermed tillader jeg mig at
henvise til Motiverne og skal saa iøvrigt anbefale
det høie Thing at vedtage Vædringsforslagene.

Formanden: Det var jo Vædringsfor-
slaget under Nr. 19 til § 7, som den ærede Ord-
fører tog tilbage? (M a g e n: Ja!). Efter For-
retningsordenen spørger jeg, om Nogen optager
det (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er Væ-
dringsforslaget bortfaldet. — Jeg vil spørge den
ærede Ordfører, om han ikke er enig i, at det
Vædringsforslag, som udenfor Betænkningen er
stillet af Udvalget til § 38, er en blot Redak-
tionsændring? Den ærede Ordførers Ytringer
desangaaende vare ikke ganske klare, men mig fore-
kommer det at være saaledes.

Ordføreren (M a g e n): Jo, jeg er ganske
enig deri.

Brasch: Som det vil ses af den Betænk-
ning, der er afgiven over Lovforslaget, har jeg —
hvad jeg ogsaa har udtalt under 1ste Behandling
— en afvigende Mening om det foreslaaede Skatte-
system. Naar jeg desuagtet ikke har stillet nogen
Vædring i denne Retning, saa har dette ganske
tydeligt sin Grund deri, at jeg har kunnet indse
det Ufrugtbare deri, og med Hensyn til Enkelt-
hederne i selve Betænkningen skal jeg kun be-
mærke, at om dem er jeg ganske enig; det er kun
Systemet, som jeg er imod. Jeg kan ikke endnu
komme til den Erkjendelse, at Udbyttebestatningen
er den rette; jeg er fremdeles af den Mening,
at det er et meget uheldigt Valg. Smidlerid ser